

Επειδή, όμως, δεν άφησες την αισχρή μοιχεία, στερήθηκες τον ευλογημένο παράδεισο”.

Δημοσιεύτηκε στις Τρίτη, 10 Ιανουαρίου 2017 20:09 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο **Αξιολόγηση**

Μεγάλη συμφορά είναι η παραμονή του ανθρώπου σε θανάσιμη αμαρτία, μεγάλη συμφορά είναι η μετατροπή της θανάσιμης αμαρτίας σε συνήθεια!

Δεν υπάρχουν καλές πράξεις, που θα μπορούσαν να λυτρώσουν από τον Άδη μια ψυχή, αν αυτή, πριν χωριστεί από το σώμα, δεν καθαριστεί από κάθε θανάσιμο αμάρτημά της.

Στα χρόνια του αυτοκράτορα Δέοντος Α' του Μεγάλου (457-474) ζούσε στην Κωνσταντινούπολη ένας άνθρωπος πολύ ένδοξος και πολύ πλούσιος, που ελεούσε γενναϊόδωρα τούς φτωχούς. Δυστυχώς, όμως, από τα νιάτα του έπεφτε στο θανάσιμο αμάρτημα της μοιχείας, στο οποίο συνέχισε να πέφτει ως τα γηρατειά του, καθώς με τον καιρό η κακή αυτή συνήθεια εδραιώθηκε μέσα του. Έτσι, δίνοντας ακατάπανστα ελεημοσύνη και διαπράττοντας ακατάπανστα μοιχεία, ξαφνικά πέθανε.

Ο άγιος Γεννάδιος, πατριάρχης τότε Κωνσταντινουπόλεως (458-471), και οι άλλοι επίσκοποι, συζητώντας γι' αυτόν, διχογνωμούσαν ως προς τη μεταθανάτια κατάστασή του. Μερικοί έλεγαν πώς είχε σωθεί, σύμφωνα με το ρητό της Γραφής: «Ο πλούσιος με τον πλούτο του μπορεί να λυτρώσει την ψυχή του». Άλλοι, όμως, διαφωνούσαν, υποστηρίζοντας ότι ένας άνθρωπος τού Θεού πρέπει να είναι καθαρός και άμειπτος, καθώς η Γραφή, επίσης, αναφέρει: «Όποιος τηρήσει όλες τις διατάξεις του θείου νόμου και παραβεί μία, θεωρείται παραβάτης όλου του νόμου». «Αν ο δίκαιος αμαρτήσει, στηριγμένος στις καλές του πράξεις, τότε καμιά απ' αυτές δεν θα υπολογιστεί». «Όπου σε βρω», είπε ο Θεός, «εκεί και θα σε κρίνω».

Διαβάστε εδώ: Η Προσευχή είναι το οξυγόνο της ψυχής

Ο πατριάρχης τότε έδωσε εντολή σ' όλα τα μοναστήρια και σ' όλους τούς ασκητές να προσευχηθούν, ώστε ο Κύριος ν' αποκαλύψει πού βρισκόταν η ψυχή του ελεήμονα εκείνου μοιχού. Και, πράγματι, ο Θεός το αποκάλυψε σ' έναν ασκητή, ο οποίος στη συνέχεια διηγήθηκε την αποκάλυψη στον πατριάρχη:

— Την περασμένη νύχτα, καθώς προσευχόμουν, είδα έναν τόπο χωρισμένο στα δύο. Δεξιά ήταν ο παράδεισος, γεμάτος από ανέκφραστα αγαθά, και αριστερά μια πύρινη λίμνη, πού οι φλόγες της έφταναν ως τα σύννεφα. Ανάμεσα στον ευλογημένο παράδεισο και τη φοβερή φωτιά στεκόταν δεμένος ο νεκρός ήδη πλούσιος και στέναζε σπαρακτικά. Συχνά, στρέφοντας το βλέμμα του προς τον παράδεισο, ξέσπαγε σε πικρό θρήνο. Ξάφνου είδα έναν αστραπόμορφο άγγελο να τον πλησιάζει και να τού λέει: “Άνθρωπέ μου, γιατί θρηνείς μάταια; Να, χάρη στην ελεημοσύνη σου, γλίτωσες τα βάσανα της κολάσεως. Επειδή, όμως, δεν άφησες την αισχρή μοιχεία, στερήθηκες τον ευλογημένο παράδεισο”.

Ο πατριάρχης και οι συνοδοί του, ακούγοντας τα αυτά, είπαν με φόβο:

— Καλά λέει ο απόστολος Παύλος, «Μακριά από την πορνεία! Κάθε άλλο αμάρτημα πού μπορεί να διαπράξει κανείς, βρίσκεται έξω από το σώμα του' αυτός πού πορνεύει, όμως, βεβηλώνει το ίδιο του το σώμα». Πού είναι εκείνοι πού λένε ότι, κι αν πέσουμε στη μοιχεία, θα σωθούμε με την ελεημοσύνη; Ο ελεήμων, αν είναι πράγματι ελεήμων, θα πρέπει να ελεήσει πρώτα τον ίδιο του τον εαυτό και ν' αποκτήσει σωματική αγνότητα, χωρίς την οποία κανείς δεν θ' αντικρίσει τον Κύριο δεν ωφελεί σε τίποτα το ασημί που μοιράζεται με χέρι αμαρτωλό και ψυχή αμετανόητη.

Λόγος για τα πνεύματα-Λόγος για τον θάνατο

Συγγραφέας : Άγιος Ιγνάτιος Μπριαντσανίνωφ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ.

<http://www.vimaorthodoxias.gr/didaxes/pou-pige-i-psichi-tou-filanthropou-plousiou-pou-omos-itan-michos/>

